

JORDI SÓLÉ TURA

Referència biogràfica

Jordi Solé Tura, va néixer el 23 de maig de 1930 al si d'una família de forners de Mollet del Vallés (Barcelona). De professió, polític i jurista, va ser un dels pares de la Constitució Espanyola de 1978.

Incorporat al servei militar, va decidir deixar la professió familiar i va iniciar el batxillerat que va completar en un any i mig. Un cop acabats aquests estudis, va ingressar a la Facultat de Dret de Barcelona. Es va llicenciar en Dret el 1958 amb el Premi Extraordinari número un de final de carrera. Posteriorment es va incorporar com a professor adjunt a la Càtedra de Dret Polític de l'esmentada facultat, dirigida pel professor Manuel Jiménez de Parga. El 1956 va ingressar en el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), que en aquell temps estava en la clandestinitat. El 1957 va ser sancionat amb la pèrdua d'un curs acadèmic per haver participat en els actes del Paranimf de la Universitat de Barcelona contra el règim franquista. Solé Tura va ser obligat a exiliar-se per la seva militància antifranquista l'any 60.

Durant el seu exili a França, va ser enviat en secret a Bucarest per ordres del PCE, el 1961. Allà va participar en Ràdio Espanya Independent (La Pirenaica), un mitjà per a les idees d'esquerra que va funcionar de manera clandestina durant els anys 50 i 70. Jordi, la veu catalana de REI, va ser un dels que la va posar en marxa. A l'estació de ràdio va locutar parts setmanals en català, tasca en què el va succeir Victòria Pujolar.

El 1964 va ser expulsat del partit al costat dels militants Jorge Semprún,

Fernando Claudin, Francesc Vicenc i Javier Padrera durant les "purgues" desenvolupades pel carrillisme.

El 1965, va tornar a Espanya i va participar en la posada en marxa de la primera organització de professors no numeraris i en la formació del Sindicat Democràtic d'Estudiants al Convent dels Caputxins de Sarrià (Barcelona). Després va ser detingut, es va multar i es va expulsar de la docència universitària. Posteriorment es va incorporar com a professor ajudant. El seu doctorat en Dret va tenir lloc el 1967, per la Universitat de Barcelona, amb una tesi sobre "El pensament polític d'Enric Prat de la Riba", amb el que va obtenir un excel·lent "Cum laude". El 1969, amb motiu de l'Estat d'Excepció, va ser novament detingut i va passar alguns mesos a presó. Aquell mateix any va fundar, al costat de Jordi Borja, 'Bandera Roja'. El 1974 va obtenir una plaça de Professor Adjunt de Dret Polític i va reingressar en el PSUC-PCE. El 1976, després de la mort del general Franco, va obtenir per unanimitat del Tribunal la plaça de Professor Agregat de Dret Polític.

En el PSUC va defensar les tesis eurocomunistes del secretari general del PCE, Santiago Carrillo, i va ser elegit diputat per Barcelona a juny de 1977 i març de 1979. Entre el 78 i 79 va ser membre de la ponència encarregada d'elaborar el projecte de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Igualment, en les Corts Constituents, va ser elegit membre de la ponència de set diputats encarregats d'elaborar el projecte de la nova Constitució Espanyola. Més tard va acabar abandonant el PSUC i va ingressar el 1989 en el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) de quina Comissió executiva va ser membre des de 1991 a l'any 2000, i va ser de nou elegit diputat per Barcelona el 1989, 1993 i 1996.

El 1983 va ser candidat a l'alcaldia de Barcelona pel PSUC i va resultar elegit regidor. El 1985 va ser elegit Degà de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona.

Diputat al Parlament de Catalunya i Senador del PSC el 1988, va ser diputat al Congrés des de 1989. De 1991 a 1993 va ser Ministre de Cultura en el govern de Felipe González. Durant la seva etapa com a ministre, es van executar les obres de remodelació de la Biblioteca Nacional i es van començar les del Teatre Real, que no van finalitzar durant el seu mandat. Es va inaugurar (8 d'octubre de 1992) el Museu Thyssen-Bornemisza, a Madrid. El Centre d'Art Reina Sofia es va convertir en Museu d'Art Contemporani (Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia). El 26 de juliol de 1992, el Guernica de Picasso es va traslladar al MNCARS des de la seva ubicació anterior en el Casón del Buen Retiro, pertanyent al Museu del Prado.

En la legislatura 1993-1996 va ser president de la Comissió d'Assumptes Exteriors i membre de la delegació parlamentària en el Consell d'Europa. En la legislatura 1996-2000 va ser Senador pel grup socialista. Va ser senador per l'Entesa Catalana de Progrès del 2000 al 2004.

Conferenciant, escriptor i col·laborador de diverses publicacions, ha escrit entre d'altres obres: 'Catalanisme i revolució burgesa' (1970), 'Ideari de Valentí Almirall' (1974), 'Política internacional i conflictes de classe' (1974), 'Constituciones i períodos constituyentes en España (1808-1936)' (amb Eliseo Aja, 1977), 'Nacionalidades y nacionalismos en España. Autonomía, federalismo y autodeterminación' (1985) i 'Una història optimista' (memòries, 1999).

El 2008 es va estrenar el film "Bucarest, la memòria perduda". El director i el seu fill, Albert Solé Bruset, fa un repàs per la seva vida i la malaltia que patia, alzheimer.

Va morir a Barcelona el 4 de desembre de 2009.